

Juleandagter

AF LISE OG JØRGEN SKYDSTOFTE - JULENEGET 1979

Vi vil i disse 7 juleandagter prøve at læse juleevangeliet i lyset af skabelse og syndefald, således at vi knytter skabelsens og syndefaldets dage sammen med juleevangeliets begivenheder og forkyndelse.

Lyset - Juleaften

»Lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.« Johs 1,5.

Skabelsens første dag er præget af Guds vældige indgriben i den skabte jords øde tomhed og mørke. »I tro fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det synlige blev til af det, vi ikke kan se.« - »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud ... Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er«.

Hvem er da dette Ord, som har så vældig en magt? Det er Jesus, Guds søn. I ham skabtes alt i himlene og på jorden. Alt er skabt ved ham og til ham. Han er før alt, og alt består ved ham. »Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.«

Så er det ikke underligt, at nattehimlen over Betlehems marker blev flænget af et vældigt lys, da Guds søn lod sig føde ind i vor slægt. Ej heller, at hyrderne blev grebet af stor frygt, da Herrens herlighed strålede om dem. Eller at en himmelsk hærskeare jublede og lovpriste Gud.

Underlige julenat! - for tanken ufattelig. Gud er blevet menneske. Forunderlige julenat! - for troen en dyrebar skat: »Eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!«

Han fik del i kød og blod, »for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen, og udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv havde levet i trældom . . . Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes«.

Han regnede det ikke for »et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydigt til døden, ja, døden på et kors.« -

»Det er troværdig tale, og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største,« siger Paulus. Og når det gælder for ham, gælder det også for dig og mig.

Og Jesus, Guds skaberord, vandt en evig forløsning fra og sejr over vore fjender: mørkets magter, synd, død og djævel. Trods mørkets kræfters raseri står Jesu sejr fast. Det kan derfor frimodigt forkyndes, at »alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn«.

I Peters første brev læser vi, at Guds engle attrår at få indblik i frelsens evangelium. Men de forstår det ikke. De ved ikke og kan aldrig få at vide, hvad det er at være et Guds barn - en frelst synder. Derfor har den store, hvide floks lovsang over Jesus for Guds trone en endnu skønnere klang end den, englene sang julenat.

Kender du den klang?

Træerne - Juledag

»Ordel om korset er vel for dem, som fortæbes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft.« 1 Kor 1,18.

I en af vore julesalmer synger vi:

Grenen fra livets træ står skønt
med lys som fugle på kviste. [D.d.S.119](#)

Der er træer i Guds historie - lige fra skabelsens tredje dag til fuldendelsen i det ny Jerusalem. Træer med afgørende betydning for hele menneskeslægten - ja træer med afgørende betydning for dig og mig.

I Stenderup kirke møder kirkegængerne et særpræget korparti. Ved første øjekast ser man ikke, hvad korvæggens kalkmaleri forestiller. Øjnene fanges af Kristus på korset og korbuens fremstilling af de fire evangelister. Når man derefter begynder at rette opmærksomheden mod korvæggen, går det op for beskueren, at maleriet gengiver de frelste, der spiser af frugterne på livets træ. Et rigtigt julekor!

Den have, Guds engle flyver i,
vil Jesus for os oplukke.

Til frugten på kundskabens træ havde Herren knyttet et ord, som skulle forhindre Adam og Eva i at spise af træet: »Af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø« (1 Mos 2,17). Et forbud, som ikke voldte dem vanskeligheder, før Djævelen kom med sit sataniske spørgsmål: »Mon Gud virkelig har sagt -?« Da lod de sig friste til at mene, at Gud dog ikke kunne ville forholde dem nogen som helst erkendelse, viden og erfaring. Denne fejlbedømmelse af Guds orden kostede dyrt. Prisen blev en smertelig erfaring af synd og død, både i forholdet mellem dem selv indbyrdes og i forhold til deres Skaber og Herre. Kærlighedens fortrolige og trygge fællesskab med Skaberen blev forvandlet til angst og frygt. Gud havde ikke uden grund sat dette hegn om kundskabens træ. Hans ord var i sandhed alvorlig ment.

Men også for Gud blev prisen høj. Skulle forholdet genoprettes, måtte Adam og Eva ikke spise af frugten på Livets træ. Brudet og syndefaldet ville da få evige følger. Derfor spærrede han vejen til Livets træ ved at lukke dem ude fra Paradiset. Men han lod dem ikke bare gå. Han gav dem et løfte om, at der i kvindens slægt skulle fødes én, som skulle knuse slagens hoved og overvinde synd og død. Var budet alvorlig ment, var også løftet troværdigt. Og prisen havde Gud allerede besluttet at betale: *sin egen Søn!* Han fik navnet *Jesus*, thi han skulle frelse sit folk fra deres synder. Paulus' juleevangelium siger det enkelt og kort: »Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår« (Gal 4,4-5).

Korstræet på Golgata blev rejst. Der hang Guds Søn for verdens synd. Men nu hænger han der ikke mere. Korset er tomt. Jesus stod op af graven. Han lever. Vejen til Livets træ er banet. Paradisets port er åbnet på ny. Herren selv rejste Jesu korstræ mellem kundskabens træ og Livets træ. Og der, ved Livets træ, er alt genoprettet: ingen tårer, ingen død, ingen sorg, ingen skrig, ingen pine. Thi det, som var før, er nu forsvundet.

Brug da juletræet i din stue som anledning til at fortælle om træerne i Guds historie. Thi da forkynder du julens herlige evangelium. Og du skal få røverens trøst og Stefanus' syn. Det er et langt bedre syn end et grantræ med glimmer og glans.

Stjernerne - 2.juledag

»Da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor glæde« Matt 2,10.

Vej har du alle steder,
dig midler fattes ej;
kun nåde du udspreder,
kun lys er al din vej;
din gerning kan ej hvile,
ej standses kan dit fjed,
når du til os vil ile
med hjælp og bistand ned.

[D.d.S. 36.4](#)

Nej, midler fattes Herren ej. Ofte har han knyttet sine løfter sammen med dele af skaberværket, for at hjerterne skulle fatte tillid til hans ord. Også stjernerne fra skabelsens fjerde dag tager han i sin tjeneste og åbenbarer ved hjælp af dem sin herlighed og magt (Rom 1,20).

Se f.eks. til *Abraham* - i 1 Mos 15,5-6. Herren førte ham ud i det fri og sagde til ham: »Se op mod himmelen og prøv, om du kan tælle stjernerne! - Således skal dit afkom blive.« - »Da troede Abram Herren, og Han regnede ham det til retfærdighed. «

Se til David i Sl 8: »Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du skabte, hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?« Og David kunne slutte: »Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn på den vide jord!«

Se til vismændene fra Østerland, som kom til Jerusalem og spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham.« Herren nåede dem og skabte i deres hjerter ved synet af stjernen en uimodståelig længsel efter at møde Jesus og tilbede ham. På hvad måde Herren gav dem denne overbevisning og tro, ved vi ikke. Men vi ved, at selv om stjernen ikke mere lod sig se for en tid, så var dog deres hjerter bundet til det syn, de havde haft. Ikke underligt, at de fyldtes af en meget stor glæde, da stjernen atter lod sig se over vejen fra Jerusalem til Betlehem. Nu var de ved målet for deres tro. Om vismændene og deres glæde kan det samme siges, som apostelen Peter siger om de kristne, der havde taget imod frelsens evangelium: »Ham elsker I uden at have set ham; på ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde, idet I når troens mål, jeres sjæles frelse. Over den frelse har profeter grublet og grundet, når de profeterede om den nåde, som skulle blive jer til del.« (1 Pet 1,8-10).

Ypperstepræsterne og de skriftkloge i Jerusalem kendte profetierne og vidste, at Kristus skulle fødes i Betlehem. Men til trods for denne deres viden fulgte de ikke med vismændene hen for at finde og tilbede Jesus. De sagde ikke som hyrderne på marken: »Lad os dog gå til Betlehem og se det, som der er sket, og som Herren har kundgjort os« (Luk. 2,15).

Hvem af disse ligner *du*? Hyrderne og vismændene - eller ypperstepræsterne og de skriftkloge?

Stjernen ledte vise mænd
til vor Herre Kristus hen;
vi har og en ledestjerne,
og når vi den følger gerne,
kommer vi til Jesus Krist.

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans guddoms-ord det klare,
som han os lod åbenbare
til at lyse for vor fod.

[D.d.S.136, 6-7](#)

Fuglene - 28. december

»Er I ikke meget mere værd?« Matt 6,26 b.

Lad os i dag tage vort udgangspunkt i skabelsens femte dag og lade fuglene være stikordet til forkyndelsen af Herrens vældige gerninger. Vi skal kun omtale nogle enkelte sammenhænge fra Skriften.

Det var en *due*, der bragte Noa vidnesbyrdet om, at Guds vredes dom var fuldbyrdet. Tre gange sendte han duen ud. Anden gang vendte den tilbage med et olieblad i næbbet. Det var vidnesbyrdet, som tændte et levende håb og forkyndte, at snart skulle de drage ud i frihed og fred. Tredje gang kom duen ikke tilbage. Den havde fundet livets mulighed i Guds skaberværk. Da gik Noa frimodigt ud af arken, byggede Herren et alter og »tog nogle af alle de rene dyr og fugle og ofrede brændofre på alteret«. Og Herren indåndede den liflige duft og sluttede pagt med mennesker og dyr. (1 Mos 9,8-17).

Fyrre dage efter Jesu fødsel nåede atter en liflig duft Herrens trone. Det var, da Josef og Maria ofrede brændoffer og syndoffer i helligdommen i Jerusalem. Ifølge Mose-loven skulle de bringe et årgammelt lam som brændoffer og en dueunge eller en turteldue som syndoffer for at skaffe moderen soning for synd og urenhed. Denne forpligtelse kunne Josef og Maria ikke klare. Dertil var de for fattige. Mose-loven åbnede imidlertid adgang for de fattige til at nøjes med to turtelduer eller dueunger, en til brændofferet og en til syndofferet.

Dette offer forkynder os, at Jesus, Guds Søn, virkelig er blevet menneske - født af en kvinde, født under loven.

Maria havde ikke råd til et offerlam - kun til en due! - Og dog bar hun den dag frem for Guds åsyn det offerlam, som Herren havde udset sig (sammenl. 1 Mos 22,13-14), og om hvilket han senere forkyndte ved Johannes Døber: »Se Guds lam, som bærer verdens synd!« Dueungen bragte kun ihukommelse af hendes synder (Hebr 10.3) og var kun en skygge, et forbillede på det offer, hendes dreng en dag skulle frembære i den himmelske helligdom - éngang for alle.

Nogle år senere - ved Jesu dåb - tog Herren igen en due i sin tjeneste. Himlene åbnedes, og Johannes så Guds Ånd dale ned som en due og komme over Jesus. Og fra Himlene lød der en røst, som sagde: »Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag« (Matt 3,17).

Jesus selv gjorde også brug af fuglene i sin forkyndelse: »Se til himmelens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og dog giver jeres himmelske Fader dem føden; er I ikke meget mere værd end de?« (Matt 6,26).

Ser du, hvad du er værd i Guds øjne? Du er Jesus værd! Det er julens evangelium - for livet her og for evigheden. »Han, som jo ikke sparede sin egen Son, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham? (Rom 8,32).

Lille fugl så glad, som synger på din kvist,
sig mig, hvad du lærte, siden vi sås sidst!
Du fik føde, klæder, meget af din far,
men du ved ej, hvad jeg kostet har.

Jeg har kostet Jesu dyrebare blod
og den hårde møje, han for mig udstod,
derfor er jeg altid takkelig og ren,
ja, jeg er Guds egen øjsten.
Hjemlandstoner 446, 1-2

Mennesket - 29. december

»Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen«. Mark 16,15.

»Derpå sagde Gud: Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os ... Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem; og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden og gør eder til herre over den . . .« (1 Mos 1,26-28 a).

Hvordan gik det med dette adelsmærke og høje kald til herredømme over jorden?

Det blev et »herredømme« underlagt syndens og dødens lov. Da mennesket faldt i synd, blev skaberværket (naturen) som følge heraf lagt under forbandelse af Gud. »Skabningen blev jo underlagt forgængeligheden - ikke frivilligt, men efter hans vilje, som lagde den derunder - dog med håb« (Rom 8,20). Dette sted viser, at det er en midlertidig tilstand. Der er et håb om det fuldkomne Guds rige. Alt var jo skabt »såre godt« (1 Mos 1,31) netop med henblik herpå. Derfor er evangeliet om Jesus til frelse for den faldne menneskeslægt også et evangelium med virkning for skabningen. »Også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden« (Rom 8,21).

Når Guds børn åbenbares, skal de blive Jesus lige, »thi vi skal se ham, som han er« (1 Joh 3,2). Når Jesus kommer igen i herlighed, bliver der »nye himle og en ny jord« (2 Pet 3,13). »Han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt« (Åb 21,5).

Midt ind i vor verdens lidelse og uro forkynder julens budskab et levende håb, som skal bringes til alle mennesker: »Frygt ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus Herren« (Luk 2,10- 11).

Et *levende* håb - hvad betyder det? Lad os anvende et eksempel:

Da den store invasionsdag - D-dagen - i Normandiet mod slutningen af anden verdenskrig var gennemført til sejr for de allierede styrker, tændtes et håb i Europas befolkning om sejr over og udfrielse af det nazistiske åg. Det var nu kun et spørgsmål om tid. Frihedens dag ville komme. Den

afgørende sejr var vundet. Lidelsernes tid ville snart være forbi. Dette håb hvilede på en vunden sejr, selv om kampen endnu ikke var ført til ende. Håbet var stærkt og levende. Det var virksomt: man begyndte at forberede sig på den nye tid, som skulle komme, når fjenden var borte.

På samme måde har Jesus vundet den afgørende sejr over vore fjender: synd, død og djævel. Denne sejr sætter hjerter i brand og tænder en missions-løbeild til alle folkeslag. Dette levende håb, som vi har fået ved Jesus Kristus, bringer selv i lidelsens og kampens dage »fred på jorden i mennesker, der har Guds velbehag«. »Thi jeg holder for, at det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares på os« (Rom 8,18).

Lidelser har så let ved at gøre mennesker modløse og fortvivlede. Det gælder også for dem, som tror på Jesus. De spørger: Har jeg Guds velbehag? Er jeg et Guds barn?

Ved du, hvor deres trøstegrund er? Den finder de samme sted som Brorson:

Mit hjerte altid vanker
i Jesu føderum,
did samles mine tanker
i deres hovedsum;
der er min længsel hjemme,
der har min tro sin skat;
jeg kan dig aldrig glemme,
du søde julenat.

[D.d.S. 125,1](#)

I Herrens hus - I sammen med Jesus - Søndag mellem jul og nytår

»Da forældrene bragte barnet Jesus ind for at gøre med det, som skik var efter loven, tog han (Simeon) det i sine arme og priste Gud«. Luk 2,27b-28.

Julens syvende dag i år falder på hviledagen (søndagen). Helt fra skabelsen har Herren givet os en sådan dag. »Gud Velsignede den syvende dag og helligede den, thi på den hvilede han efter hele sit værk, det, Gud havde skabt og udført« (1 Mos 2,3). Derfor siger Herren: *Du skal holde hviledagen hellig!*

Til denne *skabelses*begrundelse for hviledagen hører også en *frelses*begrundelse, for begge dele er Herrens værk. I 5 Mos 5,12-15 siger Herren ved Moses: »Tag vare på hviledagen . . . Kom i hu, at du selv var træl i Ægypten, og at Herren din Gud førte dig ud derfra med stærk hånd og udstrakt arm; det er derfor, Herren din Gud har pålagt dig at *fejre hviledagen*.«

Herren vil hellige sit folk. Dette er Guds forunderlige hensigt med hviledagen. At *hellige* betyder to ting: at det brudte og bristede gøres helt og at udskille og afsætte til særligt brug.

Når det siges, at Herren er hellig, så betyder det, at der hos ham ikke er mangel, ufuldkommenhed eller brist, og at hans gerninger og ord er i hel og fuld overensstemmelse med hans vilje, hensigt og mål. At Herren helliger sit folk betyder da, at han genopretter det brudte forhold mellem sig selv og folket og kalder det ind i tjenesten for sig. Først da er et menneskeliv på jord helt og sandt.

Uden denne helligelse er menneskelivet meningsløst og tomt, prisgivet frustration (alt er forgæves) og undergang (tænk på moderne litteratur, teater og kunst, angsten og livsleden, perversiteten, verdens nød og lidelse, krig og uro).

Men hvordan helliger da Herren sit folk - kalder det ind i genoprettet forhold til sig og sætter det til tjenesten? Jo, han giver sit folk hvile og lader det skue sit frelsesværk. (2 Kor 5,19). Det folk, som kender dagværkets møje og bærer mærkerne af syndens bitre frugter i deres liv, dem giver han hvile, for at de skal få tillid til syndernes forladelse ved Jesu dyrebare blod. Det folk, som ser hans godhed i hjem og arbejde, dem giver han hvile til at takke og prise ham for livets forunderlige gave. Han giver dem hvile, for at de skal se tjenestens herlighed og få ny frimodighed i tilliden til hans løfter.

Skal der i syndernes hjerter skabes frelsende tro på Jesus og ny vilje og lyst til at tjene ham, da må Herren have sit folk i tale for at pleje dem. Da kan han udrette det samme, som han skabte i Davids hjerte (Sl 119,32) og i gamle Simeons hjerte (Luk 2).

I Ansager kirke hænger resterne af et gotisk alter. Midterfiguren er en såkaldt nådestol, hvor Gud Fader, kongen, fremviser det tomme kors for beskueren. Det er det, Herren gør på hviledagen i Herrens hus, overalt hvor ordet om korset prædikes i ånd og sandhed og sakramenterne forvaltes ifølge Jesu Kristi indstiftelse. Nådegaverne og sit kald fortryder Gud ikke der, hvor nådemidlerne er i brug. »Ordet om korset er vel for dem, som fortages, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft« (1 Kor 1,18).

Josef og Maria søgte til Herrens hus (Luk 2,22). Simeon og Anna havde deres gang der (Luk 2,27 og 37). Jesus følte sig hjemme der (Luk 2,49). »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus? «
Hvor søger du hen?

Velsignede sted på jord, hvor to eller tre er samlede i Jesu navn! Der er han selv midt blandt dem.

Uden for paradiset få port - men under Guds omsorg - Nytårsaften

Efter syndefaldet begyndte en tid med et helt andet præg for Adam og Eva. Skaberens kulturopgave: »Gør eder til herre over jorden« (1 Mos 1,28) blev nu mærket af dette: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3,19). Døden var kommet ind i deres liv og deres verden. Syndens og dødens verden. Livet uden for Paradisets port. Det blev menneskets vilkår - lige indtil i dag. Også 1980 kommer os i møde på disse vilkår. Dog ikke på disse vilkår alene. Guds omsorg fulgte med - og følger med også i 1980. Lad os derfor standse for dette ord af Jesus:

»Jeres Fader ved, hvad I trænger til, før I beder ham«. Matt 6,8.

Prædiketeksten til nytårsdag er et velsignet godt evangelium at høre også på det gamle års sidste dag. Jesus lærer sine disciple at bede.

Jesu disciple har indset og til alle tider forstået, at bønnens virkelighed og hemmelighed hører med til den livsnødvendige udrustning. Men til trods for denne viden og indsigt er bønnens velsignelse og kraft alligevel så lidt kendt blandt dem. Bønnens verden er som et land, hvis rigdomme synes at skjule sig i en vanskeligt tilgængelig jungle. Sådan oplevede Jesu disciple det, når de dengang så Jesus bede. Da så en af dem ved en lejlighed sagde til ham: »Herre! lær os at bede« (Luk 11,1), underviste Jesus dem om bøn på en ganske særlig måde. Han gav dem *Fadervor*. Lærte dem dermed at bede om netop det, som de efter deres himmelske Faders opfattelse trængte til. Ja, han lærte dem endog, at han netop gerne ville give dem det, de således trængte til. »Jeres Fader ved, hvad I trænger til, før I beder ham. Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i Himlene!«

På årets sidste dag vil vi repetere denne enkle lektie om bøn. Jeg spurgte engang et konfirmandhold: »Får I alt hvad I beder jeres forældre om?« De svarede med den erfarnes lette smil: »Nej da!« - »Hvornår bliver forældre glade for deres børns bøn og derfor også gerne opfylder den?« fortsatte jeg. Lang pause og let forvirring. Spørgsmålet virkede overrumplende, og jeg måtte gentage det. Efter nogen tøven svarede en: »Når jeg beder dem om noget, som de også synes, jeg har brug for - og faktisk trænger til, sådan rigtig.« »Hvordan finder man så ud af at bede om det, som ens forældre gerne vil give?« Klart svar: »Ved at tale med dem og være sammen med dem.«

Denne lille samtale fra konfirmandstuen kan være med til at pege på det afgørende i bønnens velsignelse og tryghed. Vi ser nemlig sjældent vor egentlige nød. Derfor må alle dine bekymringer dag for dag tages med ind i fortroligt samfund med Herren og ses i lyset af hans ord. Da vil du erfare, at hans løfter holder, og opleve, at han giver dig, hvad du beder om. Ja, han giver langt ud over, hvad du formår at bede om. For han ser, hvad du trænger til, før du selv ser det. Der er derfor heller ikke noget i dit liv og vil heller ikke komme noget, som er fremmed og ukendt for ham.

Derfor: » Vær ikke bekymrede for noget, men lad i alle ting jeres ønsker komme frem for Gud, idet I beder og bønfalder under taksigelse; så skal Guds fred, som overgår al forstand, bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus« (Fil 4,6-7).

Godt nytår i Jesu navn!

(Andagter af Lise og Jørgen Skydstofte - Juleneget 1979, Dansk Luthersk Forlag -
gengivet med tilladelse - Shafan 20-12-19)

